

## Arrest

nr. 272 493 van 10 mei 2022  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS  
Beekstraat 9  
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker reeds op 8 oktober 2019 een asielaanvraag heeft ingediend in Malta en op 26 november 2020 een asielaanvraag in Frankrijk. Op 23 juni 2021 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een terugnameverzoek aan de Franse en Maltese autoriteiten. Frankrijk weigert het terugnameverzoek. Op 5 juli 2021 stemmen de Maltese autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Op 12 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 juli 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:*

*naam: M. (...) A. (...) voornaam: M. (...) geboortedatum: (...) 2002  
geboorteplaats: (...) nationaliteit: Somalië*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Malta toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).*

*De heer M. (...) A. (...), M. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Somalië te zijn, bood zich op 10/06/2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 10/06/2021 een formeel verzoek voor internationale bescherming in.*

*Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort, noch van een nationaal identiteitsbewijs.*

*Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 10/06/2021, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot twee treffers. De eerste treffer toont aan dat de betrokkene op 08/10/2019 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Malta. De tweede treffer toont aan dat de betrokkene op 26/11/2020 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk.*

*De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 22/06/2021. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.*

*Betrokkene verklaart in dit interview dat hij Somalië in 2016 verliet, ongeveer een maand in Ethiopië verbleef, twee maand in Soedan en dan ongeveer twee jaar in Libië, alvorens per boot naar Malta over te steken waar hij een verzoek om internationale bescherming deed, waar hij nog geen antwoord op kreeg, om vervolgens via Italië naar Frankrijk te trekken waar hij een verzoek om internationale bescherming deed en het voorwerp uitmaakte van een Dublin Malta beslissing, waarop hij besliste naar België te komen, waar hij op 09/06/2021 aankwam en op 10/06/2021 een verzoek om internationale bescherming deed.*

*Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat België een goed land is.*

*Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij niet terug wilt naar Malta omdat hij er geen ondersteuning kreeg als minderjarige en geen kans kreeg te studeren.*

*Bij middel van een tussenkomst van een sociaal assistent van het opvangcentrum uit betrokkene verzet tegen een overdracht aan Malta omwille van psychische kwetsbaarheid, betrokkene zou het psychisch zwaar hebben en verschillende traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt waarmee hij moeilijk overweg kan, en niet weet hoe hij ze kan verwerken, de mogelijke opstart van psychologische ondersteuning werd reeds aangekaart, een Dublin transfer zou aldus de sociaal assistent nadelig zijn voor zijn psychisch functioneren.*

*Op 23/06/2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse en de Maltese instanties.*

*We ontvingen weigeringen van Frankrijk. Het verzoek aan de Maltese instanties werd op 05/07/2021 conform artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 aanvaard.*

*Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen,*

de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Over het door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Malta omdat hij in Malta niet voldoende ondersteuning vond, niet kon studeren, dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar de opvangomstandigheden of zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Maltese autoriteiten met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat de opvangomstandigheden zo slecht waren of het gebrek aan medisch of hulpaanbod zo pertinent dat er sprake kon zijn van inhumane behandeling door de Maltese instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. We wijzen in dit verband ook naar de artikels 19 tot en met 22 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit blijkt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat asielzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Betrokkene toont niet concreet aan dat de Maltese autoriteiten, of door de overheid aangewezen NGO's of andere gespecialiseerde overheidsdiensten, op structurele wijze verzoeker om internationale bescherming vanaf het begin van de procedure niet de vereiste kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken.

De bevoegde instanties van Malta stemden op 05/07/2021 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Malta ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Malta zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Malta ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Malta het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De bevoegde autoriteiten van Malta onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de in Malta bevoegde instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De voorbije jaren werd in verscheidene bronnen (rapporten, mededelingen, standpunten...) gewezen op problematische aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in Malta. De kritiek richtte zich voornamelijk op de “automatische” detentie van personen, die het Maltese grondgebied op onwettelijke wijze betreden, de ontoereikende opvangstructuren en het risico op refoulement. We verwijzen onder meer naar de rapporten van Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa (“Report by Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe. Following his visit to Malta from 23 to 25 March 2011) en van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties (“National Report submitted in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21 – Malta”, Genève, 23.07.2013) en het standpunt van het UNHCR (“UNHCR’s position on the detention of asylum seekers in Malta”, 18.09.2013).

Wat de situatie van “Dublin-terugkeerders” betreft verwijzen we naar de eind 2015 uiteengezette nieuwe strategie inzake immigratie en asiel van de Maltese regering (Carmelo Abela, minister van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid, “Strategy for the Reception of Asylum Seekers and Irregular Immigrants”, 09.11.2015; een kopie wordt toegevoegd aan administratief dossier). Deze strategie stelde een einde aan de automatische detentie van personen, die het Maltese grondgebied op onwettelijke wijze binnen reisden. Immigranten zouden voortaan enkel kunnen worden vastgehouden in toepassing van een van de zes gronden, omschreven in Richtlijn 2013/22/EU, of in geval van een uitwijzingsbevel. Alternatieven voor detentie zouden worden ingevoerd in de nationale wetgeving en ook een verbetering van de omstandigheden in de opvangfaciliteiten werd vooropgezet.

De nieuwe strategie werd verwelkomd door het Maltese maatschappelijk middenveld en door het UNHCR, die het beschouwen als een belangrijke stap voorwaarts (Times of Malta, “New migration strategy is a step in right direction – NGOs”, 03.01.2016; “UNHCR’s Observations on Malta’s Revised Legislative and Policy Framework for the Reception of Asylum-Seekers”, 25.02.2016).

Wat de situatie van “Dublin-terugkeerders” betreft wensen we te wijzen dat de bovenvermelde strategie-nota vermeldt dat verzoekers voor internationale bescherming enkel het voorwerp kunnen zijn van een uitwijzingsbevel indien hun verzoek het voorwerp was van een definitieve afwijzing (“A return decision shall be issued only in the event that an asylum application is definitively rejected in accordance with relevant legislation, in which case the person in question would become subject to the relevant provisions of the Immigration Act (Cap 217) and the Common Standards and Procedures for Returning Illegally Staying Third Country Nationals Regulations, SL 217.12, including detention with a view to effecting return”, pagina 10).

Een meer recente bron is het geactualiseerde rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (aditus foundation and Jesuit Refugee Service-Malta, “Asylum Information Database. National Country Report - Malta”, laatste update op 30/11/2020).

Dit rapport meldt onder meer dat verzoekers voor internationale bescherming een onderzoeksmemo met daarin een gedetailleerde motivatie van de beslissing ontvangen en dat het centrale aanmeldcentrum ("Initial Reception Centre") sinds september 2017 niet langer als een gesloten, maar als een open centrum functioneert. Relevant voor de beoordeling van een mogelijk risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, zijn onder meer de passages betreffende de situatie van "Dublinerugkeerders" en de omstandigheden in de opvangfaciliteiten.

Het rapport stelt dat het verzoek voor internationale bescherming van een persoon, die Malta verliet zonder toestemming van de bevoegde instanties veelal zal worden beschouwd als impliciet ingetrokken. Dit betekent volgens de auteurs dat een persoon bij terugkeer zal worden geconfronteerd met een ingetrokken verzoek, wat hem vatbaar zou maken voor verwijdering. Verder stelt het dat personen, die Malta op onwettelijke wijze verlieten, bij terugkeer zouden kunnen worden vervolgd op grond van de bepalingen van de immigratiewetgeving (pagina 27). We wijzen hier op het feit dat in het geval van betrokkene Malta zijn akkoord heeft gegeven voor een terugname onder artikel 18.1(b) en dat de transfer zal gebeuren conform de instructies van de Maltese overheden met een Dublin laissez-passer. Hieromtrent merken we op dat Richtlijn 2013/32/EU, de Procedurerichtlijn, middels artikel 28 de procedures in geval van impliciet ingetrokken verzoeken uiteenzet en de mogelijkheid voorziet dat een verzoek als impliciet ingetrokken kan worden beschouwd indien de verzoeker is verdwenen of in geval hij niet voldeed aan zijn meldingsplicht. De Procedurerichtlijn bepaalt wel dat verzoekers die zich opnieuw bij de bevoegde autoriteiten melden nadat een beslissing tot beëindiging van een verzoek werd genomen zoals bedoeld in lid 1 van artikel 28, het recht heeft te verzoeken dat zijn verzoek opnieuw in behandeling wordt genomen of om een nieuw verzoek te doen dat niet onderworpen is aan de in de artikelen 40 en 41 bedoelde procedure. We zijn van oordeel dat lezing van het AIDA-rapport niet leidt tot het besluit dat de Maltese instanties de bovenvermelde bepalingen niet zouden naleven bij een terugname onder artikel 18.1.(b).

Dat de betrokkene, die volgens zijn verklaring Malta op onwettelijke wijze verliet, zijnde met een paspoort van iemand anders en met een smokkelaar die hij betaalde, bij terugkeer onder artikel 18.1(b) zal worden vervolgd volgens de bepalingen van de immigratiewetgeving wordt niet aannemelijk gemaakt noch door betrokkene noch door de geraadpleegde bronnen.

Verzoekers van internationale bescherming ontvangen materiële bijstand in de vorm van onderdak, voedsel en kledij of in de vorm van vouchers. Het rapport noemt de condities in de open opvangcentra uitdagend en maakt melding van problematische situaties ( *Asylum seekers living in open centres experience difficulties in securing an adequate standard of living. The daily allowance provided is barely sufficient to provide for the most basic of needs, and the lack of access to social welfare support exacerbates these difficulties. Social security policy and legislation precludes asylum seekers from social welfare benefits, except those benefits which are defined as "contributory".* Pag.53, ) "Overall, the living conditions in the open centres, save for a few exceptions, are extremely challenging. Low hygiene levels, severe over-crowding, a lack of physical security, the location of most centres in remote areas of Malta, poor material structures and occasional infestation of rats and cockroaches are the main general concerns expressed in relation to the open centres. According to NGOs regularly visiting the centres, the situation has not improved in recent years and the living conditions in the reception centres remained deplorable in 2019, especially in the Hal Far centres, pagina 58).

Volgens het rapport stelden non-gouvernementele organisaties, die de opvangcentra op een regelmatige basis bezoeken, dat de leefomstandigheden niet verbeterden. We wensen te benadrukken dat de auteurs melden dat de levensomstandigheden in de open opvangcentra erg kunnen verschillen (pagina 58) en de algemene condities niet als sub-standaard beoordelen.

De levensomstandigheden in de containers zijn aangekaart door de VN werkgroep die de Hal Far open centra bezocht en zijn bezorgdheden over de huisvesting in de prefab containers expliciet verwoordde: "The UN Working Group on Arbitrary Detention visited the Hal Far Open Centre in 2015 and expressed concerns about the situation in the prefabricated container housing units. It is reported that residents are suffering uncomfortable living conditions, given inadequate ventilation and high temperatures in the summer months and inadequate insulation from cold temperatures in the winter, in addition to the overcrowded conditions in each unit.<sup>163</sup> Little has changed in the years since this visit. In 2019, the conditions in the reception centres continued to deteriorate significantly, due to over-crowding and a lack of resources. Issues include a lack of cleaning, difficult access to bathrooms, very limited hot water, or air conditioning and heating not being available. Pagina 58' De omstandigheden werden door UNHCR beoordeeld als "the deteriorating conditions in open centres, falling far short of acceptable standards" en Malta werd verzocht om onmiddellijke actie te ondernemen om de opvangcondities in deze centra te verbeteren (pagina 59).

We betwisten niet dat het rapport kritische opmerkingen plaatst bij de condities in de Maltese opvangfaciliteiten en dat de condities in Hal Far waar betrokkene werd opgevangen onder de acceptabele normen lagen. De opvangfaciliteiten en voorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming

in Malta kennen op bepaalde onderdelen inderdaad problemen, maar niet dat ze dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers voor internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. De Immigration Appeals Board die werd opgericht voorziet in effectieve rechtsmiddelen om het recht op een menswaardige opvang conform de Europese richtlijnen te waarborgen of af te dwingen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor een geplande doktersafspraak te hebben voor een medisch probleem. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn en benoemt geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt. We hechten geloof aan het schrijven van zijn sociaal assistent in het opvangcentrum dat betrokkene kwetsbaar is en psychologische problemen heeft. Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin gesteld wordt dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.

We wensen echter te benadrukken dat dit arrest tevens ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat in dat verband moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat bovenstaande doet besluiten dat er in het geval van betrokkene geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bij overdracht aan Malta en dat er in de vorm van het "common health certificate" desgevallend voorzien wordt in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Met betrekking het schrijven van de sociaal assistente van het opvangcentrum en de intentie of voerwaging om psychologische ondersteuning op te starten, dient er opgemerkt te worden dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Een sociaal assistent bezit niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde. Bijgevolg kan dit schrijven niet aanzien worden als een medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als informatief en kan dit schrijven niet mee in overweging worden genomen als een attest die tot gevolg heeft tot het besluit dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Malta verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De informatie is functioneel om de transfer vlot te laten verlopen, en de opstart van psychologische ondersteuning is functioneel om de weerbaarheid van betrokkene te versterken en het verwerkingsproces in positieve wijze te beïnvloeden, het doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat Malta de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Malta indien dit nodig zou zijn en dat een eventuele overdracht van de psychologische hulpverlening niet kan worden georganiseerd. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Malta. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Malta, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Malta verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren, behalve het feit dat deze

*beslissing vatbaar is voor een beroep kan ook op elke moment dat er wel elementen in het dossier aanwezig zijn die op afdoende wijze op een reëel en bewezen risico op onomkeerbare achteruitgang hiermee worden rekening gehouden alvorens tot de effectieve transfer te beslissen.*

*We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet In geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure, deze procedure kan steeds geactiveerd worden in het belang van betrokken en diens welzijn.*

*We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Malta niet van een niveau mogen worden geacht dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Malta niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.*

*De bevoegde autoriteiten in Malta worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Maltese autoriteiten."*

Op 18 november 2021 wordt verzoeker gerepatriëerd naar Malta.

## 2. Rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

*"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."*

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*"Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.*

*Immers:*

*Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:*

*"Verbod van foltering*

*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*

*Zowel verzoeker zelf als zijn sociaal assistent in het opvangcentrum hebben aangegeven dat hij zware psychische problemen heeft. In de vijf jaar tussen zijn vertrek uit Somalië in 2016 en zijn asielaanvraag in België op 10 juni 2021, heeft hij veel traumatische ervaringen meegemaakt.*

*De stress als gevolg van deze Dublin-procedure hebben zijn mentale gezondheid de laatste maanden nog doen verslechteren.*

*Een verplichte terugkeer naar Malta zou dan ook faliekant kunnen zijn voor zijn mentale gezondheid.*

*De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing zelf aan dat leefomstandigheden van asielzoekers in Malta zacht uitgedrukt allesbehalve optimaal zijn.*

*De rapporten waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, zijn minder subtiel en stellen expliciet dat de leefomstandigheden in de opvangcentra betreurenswaardig zijn. (“... the situation has not improved in recent years and the living conditions in the reception centres remained deplorable in 2019...” pagina 4 bestreden beslissing)*

*Niet alleen is de situatie er niet verbeterd zoals de verwerende partij lijkt te insinueren maar de leefomstandigheden gaan er juist zelfs nog op achteruit. (“In 2019, the conditions in the reception centres continued to deteriorate significantly...” pagina 4 bestreden beslissing)*

*De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing letterlijk toe dat “de condities in Hal Far waar betrokkene werd opgevangen onder de acceptabele normen lagen”. (pagina 4 bestreden beslissing)*

*Bovendien lijkt het zelfs niet zeker dat Malta de asielaanvraag van verzoeker nog wilt behandelen vermits hij het land op onwettelijke wijze verliet. Bij terugkeer naar Malta loopt hij dus het risico verwijderd te worden zonder zijn asielrelaas te kunnen doen.*

*De combinatie van psychische gezondheidstoestand van verzoeker en de slechte leefomstandigheden voor asielzoekers in Malta zorgt ervoor dat een verplichte terugkeer naar Malta een schending van art. 3 EVRM zou uitmaken.*

*Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.*

*Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.*

*De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.*

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 van het EVRM.*

*Verzoeker behoudt zich het recht voor nog stukken bij te brengen in de loop van het geding.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

In die zin heeft het EHRM reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de betrokkene naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van betrokkene moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van betrokkene betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Verzoeker betoogt dat hij zware psychische problemen heeft en een terugkeer naar Malta daarom “*faliekant*” zou kunnen zijn voor zijn mentale gezondheid. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit element. Hierin wordt gemotiveerd:

*“Bij middel van een tussenkomst van een sociaal assistent van het opvangcentrum uit betrokkene verzet tegen een overdracht aan Malta omwille van psychische kwetsbaarheid, betrokkene zou het psychisch zwaar hebben en verschillende traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt waarmee hij moeilijk overweg kan, en niet weet hoe hij ze kan verwerken, de mogelijke opstart van psychologische ondersteuning werd reeds aangekaart, een Dublin transfer zou aldus de sociaal assistent nadelig zijn voor zijn psychisch functioneren.*

(...)

*De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor een geplande doktersafpraak te hebben voor een medisch probleem. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn en benoemt geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt. We hechten geloof aan het schrijven van zijn sociaal assistent in het opvangcentrum dat betrokkene kwetsbaar is en psychologische problemen heeft. Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin gesteld wordt dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het*

*Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.*

*We wensen echter te benadrukken dat dit arrest tevens ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat in dat verband moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat bovenstaande doet besluiten dat er in het geval van betrokkene geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bij overdracht aan Malta en dat er in de vorm van het "common health certificate" desgevallend voorzien wordt in de nodige voorzorgsmaatregelen.*

*Met betrekking het schrijven van de sociaal assistente van het opvangcentrum en de intentie of voerwaging om psychologische ondersteuning op te starten, dient er opgemerkt te worden dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Een sociaal assistent bezit niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde. Bijgevolg kan dit schrijven niet aanzien worden als een medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als informatief en kan dit schrijven niet mee in overweging worden genomen als een attest die tot gevolg heeft tot het besluit dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Malta verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De informatie is functioneel om de transfer vlot te laten verlopen, en de opstart van psychologische ondersteuning is functioneel om de weerbaarheid van betrokkene te versterken en het verwerkingsproces in positieve wijze te beïnvloeden, het doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat Malta de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Malta indien dit nodig zou zijn en dat een eventuele overdracht van de psychologische hulpverlening niet kan worden georganiseerd. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Malta. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Malta, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

*We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Malta verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren, behalve het feit dat deze beslissing vatbaar is voor een beroep kan ook op elke moment dat er wel elementen in het dossier aanwezig zijn die op afdoende wijze op een reëel en bewezen risico op onomkeerbare achteruitgang hiermee worden rekening gehouden alvorens tot de effectieve transfer te beslissen.*

*We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure, deze procedure kan steeds geactiveerd worden in het belang van betrokken en diens welzijn.*

*We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Malta niet van een niveau mogen worden geacht dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Malta niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen."*

De Raad stelt vast dat verweerder zeer uitgebreid is ingegaan op de medische problematiek van verzoeker en uitdrukkelijk verklaart geloof te hechten aan het schrijven van de sociaal assistent waarin wordt gesteld dat betrokkene kwetsbaar is en psychologische problemen heeft. De psychische problematiek van verzoeker wordt dus geenszins betwist of geminimaliseerd. De gemachtigde komt echter tot de conclusie dat er in onderhavig geval geen sprake is van een onomkeerbare achteruitgang

van verzoekers gezondheidstoestand bij een overdracht aan Malta waardoor de drempel van artikel 3 van het EVRM niet wordt bereikt. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij niet op medische verzorging kan rekenen in Malta.

Het EHRM heeft reeds eerder gesteld dat het in principe verzoeker toekomt een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij een verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Het ingeroepen risico heeft een individueel karakter en dient voldoende concreet en aantoonbaar te zijn (*cf.* EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, par. 99; RvS 20 mei 2005, nr. 144.754; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tot op heden geen medische attesten of andere objectieve bewijselementen heeft aangebracht die kunnen doen besluiten dat zijn gezondheidstoestand een overdracht aan Malta in de weg staat of dat hij door zijn gezondheidstoestand wordt blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM. Er moet worden geconcludeerd dat verzoeker aldus geen begin van bewijs heeft bijgebracht waaruit een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt omwille van zijn mentale gezondheidstoestand.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat een terugkeer naar Malta “*faliekant*” zou kunnen zijn, bemerkt de Raad dat dit een louter blote bewering betreft die geenszins wordt gestaafd door enig begin van bewijs en aldus niet in overweging kan worden genomen. Bovendien heeft dit betoog een hypothetisch karakter, nu louter wordt gesteld dat een terugkeer naar Malta faliekant ‘zou kunnen zijn’ en niet wordt aangetoond dat dit effectief faliekant zal zijn.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de leefomstandigheden voor asielzoekers in Malta ondermaats zijn. Hij verwijst hierbij naar de geraadpleegde bronnen in de bestreden beslissing.

Het betoog van verzoeker getuigt echter van een eerder selectieve lezing van de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt: “*the situation has not improved in recent years and the living conditions in the reception centres remained deplorable in 2019*”, houdt hij geen rekening met het vervolg van de motivatie. De gemachtigde benadrukt immers uitdrukkelijk dat de auteurs van het voormelde rapport stellen dat de levensomstandigheden in de open opvangcentra erg verschillen en dat de algemene condities niet als *sub*-standaard worden beoordeeld. Volgens verzoeker zijn de leefomstandigheden in de opvangcentra “*betreurenswaardig*”, doch hiermee weerlegt hij niet het motief dat de algemene condities in dergelijke centra niet als *sub*-standaard worden beoordeeld.

Verder duidt verzoeker op het motief dat “*de condities in Hal Far waar betrokkene werd opgevangen onder de acceptabele normen lagen*”. Verweerder motiveert echter verder dan hetgeen verzoeker citeert: “*we betwisten niet dat het rapport kritische opmerkingen plaatst bij de condities in de Maltese opvangfaciliteiten en dat de condities in Hal Far waar betrokkene werd opgevangen onder de acceptabele norm lagen. De opvangfaciliteiten en voorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in Malta kennen op bepaalde onderdelen inderdaad problemen, maar niet dat ze dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers voor internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. De Immigration Appeals Board die werd opgericht voorziet in effectieve rechtsmiddelen om het recht op een menswaardige opvang conform de Europese richtlijnen te waarborgen of af te dwingen*”.

Met een louter selectief citaat uit de bestreden beslissing, zonder zelf minstens een begin van bewijs bij te brengen dat de motieven van de bestreden beslissing kan weerleggen, slaagt verzoeker er uiteraard niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onwettig is. Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig.

Vervolgens stelt verzoeker dat het niet zeker is dat Malta zijn asielaanvraag nog wil behandelen, vermits hij het land op onwettige wijze verliet. Ook dit betoog berust op een loutere hypothese, nu verzoeker op geen enkele wijze bewijst dat Malta zijn asielaanvraag niet meer wil behandelen.

Volledigheidshalve moet erop worden gewezen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing het volgende heeft gemotiveerd:

*“De bevoegde instanties van Malta stemden op 05/07/2021 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Malta ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Malta zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”*

Verzoeker slaagt er met zijn algemeen en hypothetisch betoog niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad besluit dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een uitgebreid en gedetailleerd onderzoek heeft gevoerd naar de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM bij de terugkeer van verzoeker naar de bevoegde lidstaat om zijn asielaanvraag te behandelen, zijnde Malta. Uit dit onderzoek is gebleken dat verzoeker geen risico loopt bloot te worden gesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Malta. Deze beoordeling wordt door de Raad niet onzorgvuldig geacht, noch slaagt verzoeker erin aan te tonen dat er weldegelijk een schending van artikel 3 van het EVRM voorhanden is.

Het enige middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN